

Op een dag kwamen de engeltjes bij een donkere gang. De engeltjes werden nieuwsgierig, wat zou er aan het einde van de gang zijn? Ze keken elkaar aan: zullen we erin gaan? Zullen we kijken waar de gang naar toe gaat? Ze wilden het zo graag weten, dat ze één voor één door de gang heen kropen. Alleen één engeltje stond te aarzelen en wilde eigenlijk niet. Het engeltje was een beetje bang, ze wilde het liefst in de mooie wereld blijven.

Toen de engeltjes door de gang waren gekomen, kwamen ze in een heel andere wereld. Ze merkten dat ze niet meer konden vliegen. Ze probeerden het steeds opnieuw, maar hun vleugeltjes werkten niet meer en op het laatst vielen ze er zelfs af. De engeltjes waren verbaasd, hoe kon dat nou? Maar ze merkten dat ze steeds beter konden lopen en ze waren zo nieuwsgierig dat ze samen op stap gingen om de wereld te ontdekken. Maar het bange engeltje wilde niet, die kroop in een holletje. Op een gegeven moment kregen de engeltjes, die eigenlijk geen engeltjes meer waren, erge dorst. Ze begrepen niets van dat gevoel, wat voelde dat raar van binnen, het voelde helemaal niet fijn. Het bange engeltje werd er nog banger van. Ze kroop nog verder weg in haar holletje.